

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutch-féle könyvnyomda és kiadói részvénytársaságnál. Pest, Józseftér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

Autobiografia.

Szerkesztő ur! Én is híres ember vagyok: auch' io sono pittore.

Legalább hinnem kell, hogy piktor vagyok, (a mivel semmi gonosz czélzást nem szándékszem tenni magánjellememre, mert a magánjellemet tiszteletben szoktam tartani,) hinnem kell azért, mert tapasztaltam, hogy nekem mindent szabad. Már pedig közmondás azt tartván, hogy „Cuncta licent stultis, pictoribus atque poetis,“ s én magamról beismervén, hogy poëta, ön meg, hogy ostoba nem vagyok, be van bizonyítva, hogy „auch' io sono pittore.“

Már most kérдем öntől, hogy annyi alkalom daczára miért nem jutottam még eddig a „Hiresek arczkép-csarnokába“?

Különb nálam Helfy „barátom“? Vagy nemzis akar-e lenni, hogy Jókait már kétszer hozták, engem pedig még egyszer sem? Hogy én kiturván őt a baloldali főjournalistaságból, ő kitúrjon engem a Borsszem Jankóból?

Nem hiszem. Én a Borsszem Jankót szivemből gyűlölöm, sőt megvetem; (nem is szoktam róla beszélni, kivéve a parlamentben) de azt az egyet be kell róla ismernem, hogy részrehajlatlan és személyválogatás nélkül megadja mindenkinek, a mi illeti.

Gondolkoztam tehát, hogy mi okon tagadja meg tőlem az elégtételt, hogy az első oldalon hozza arczképemet — kiszinezve?

És rájöttem, hogy bizonyosan azért, mert nem érez magában elegendő tehetséget a belső arczkép megrajzolására: a megfelelő jellemrajzra. Mert rajzolni, ezt tudjuk, csak olyant lehet, a mit az ember látott. Ön nem ismeri jellememet, tehát nem is rajzolhatta, mert hamisan rajzolni nem akart.

Megteszem tehát én magam, azaz rajzolom magamat, mire kétségtelen jogom van, s így belezutok a hiresek csarnokába.

Kezdhetem, mint a „szép Galathea“ Maecenása:

„Én atyámnak Knofelesnek,

Én anyámnak Czvifelesznek

Köszönhetem, hogy oly finom ember vagyok.“

Szellemi neveltetésem szülei kétségkívül e két nemtő, megmagyarított néven foghagymási és vörshagymási — ezt mindenki érzi, a ki irataimat olvassa és a kinek orra van.

A miből világos, hogy igen finom vagyok, de a miből megmagyarázható az is, hogy irányom görög.

Az emigránsok közül, kiket önként követtem a számkivetésbe, tán egy sem gyűjtött annyi idegen kincset — irodalmunk számára, mint én. Stylem oly gazdagítása a magyar fordulatoknak, melyről még évszázadok múlva is rám fognak ismerni, s melynek legfényesebb oldala az, hogy nem lehet rábizonyítani származását. Bizvást mondhatom, hogy cikkekem legmagyarabb sorai azok, melyeket francia, angol vagy német írókból idézek.

Vannak, a kik irmodoromat gorombának találják. Higyje meg, szerkesztő ur, hogy nem is tudom, mi a gorombaság; ép oly kevéssé, mint a kőbányai kiállítás nyerő példánya tudja, mi a disz polgár.

Ön talán csodálkozik, hogy van valami, a mit ki nem irok. Méltán; de meggondoltam, hogy idegen lapba irok és idegen közönségnek. Az ön éleláp-közönsége nem bír el annyit, mint az én komoly közönségem. Én tisztességesen irtam, a mig idegen országból irtam; csak mióta hazaérkeztem, azóta irok — apróságokat. Itthon az ember megengedhet magának valamit. Én állásomat annak köszönöm, hogy mindent kiírok; mindent, a mit más csak gondol; azt is, a mit nem gondol; ritkán azt, a mit magam gondolok, mert abból nem sok telnek, de gyakran azt, a mit Tisza Kálmán gondol, kivéve, hogy únja már a várakozást; de ezt úgy is mindenki tudja.

Isten látja lelkemet: rossz ember nem vagyok. Kivégeztem Horváth Mihályt, árulónak neveztem Horváth Boldizsárt, piszkoltam sok oly embert, kinek becsülete tiszta és szeplőtlen — de a kik személyesen ismernek, megmondhatják, hogy szelid lelkületű, mérsékelt gondolkozású, sőt szerény ember is vagyok — személyesen. Hanem mikor irok, akkor a közönségemé vagyok. Az én közönségem pedig nem közönséges közönség; az mindent megbocsát, csak egyet nem: ha úgy irnék, mint közönségesen szokás. Mikor az „Ellenőr“ egyik olvasóját felkiáltani hallja, hogy „Botrány!“ akkor bizhatik benne, hogy azon mérgelődik, hogy nincs botrány a lapomban. Mi nyilvános emberek, hiába, nem vagyunk a magunkéi. Minden népnek oly hirlapírói vannak, a milyeneket megérdemel.

Vagyok egyébiránt

Csernátoni.

DAL CINNADARA BUM!

O

Regina ed Enrigo.

Commedia canina kificzamotrice in 18 atti.

Musica dal Sigr. Mstro Gloannunculo Pipereoli.

Introduzione.

Ecco il dottore Enrigo Budáruł.
Hogy benyt eléje oly jelenet tárul,
Mely, ha jól felfogja, nem lesz neki káruł,
Sőt belöle rája bel profitto háruł

Vis-à-vis.

— Siete taljána, io sono szittya,
Közös rokonszenvünk, van hát a mi szítja.
A luxatiónak tudja mi a nyitja —
Kificzamult lábszárt helyre igazítja.

A fölfedezés.

Signora Regina, én önt fölfedeztem
S nagyszerű plánumba bele ereszkedtem.
Hühóhírét keltem önnek Budapesten —
S a mi kis haszon lesz, megosztozunk ketten.

Repositio.

De sebész voltáról, hogy legyen sicuro:
Legyen a széklábát újra beletúró;
Ujra beletúró, újra belefúró,
Ebbe a fa-likba újra beleszúró.

En avant!

Grandissim' efetto! — S nyomban futott-lóttott
S fogott egy eleven sánta drótos tótot.
— Nem kérek én tőled az üstömrre fótot,
Hatost kapsz ha lábad megigazítódott.

Az első siker.

Bár minden tót zember félti lábaszárát,
De most félelmének nem vallotta kárát.
A tóto drottóre fölvéve az árát,
Két bal lábon ment el, áldva a szüz Máriját.

A toll hatalma.

S mert hogy járt ilyen jól a tóto drottóre
Pennáját megfogta Enrigo dottore
Sirt „Napló-“ „Ellenőr-“ s „Honba“ con amore,
Kiadták Ujváry, Tony s Jókai Móre.

Riadj, magyar, riadj!

Üti a nagy dobot molto con efetto,
Szájában harsogva riad a trompetto.
Szól a nagy kolomp is két hónapig netto —
Már csak így megélünk, cane teremtetto!

Mint a vihar, mint a villám —

De még nem elég ez: siet telegrófhhoz,
Küldözi a sürgönyt sok szegényhez, grófhoz,
Járta minden szerszám, nyúlt pörölyhez, srófhhoz —
Margittól elesvén, Regina tán jót hoz.

Coronatio.

Bravissima! Éljen! Evviva, evviva!
Babérkoszorút nyer Regina la diva.
Meg vagyon az minden ujságokban írva,
Hogy ő nagy sebész, csak oszt' legyen ki birja.

A csábitó.

Kezdődik a játék. — „Ecco, mio caro,
Úti kérés markod egy kis pénz, danaro.
De hálakép megtedd mit Regina rád ró —
Mily lábot csavarit, olyanon légy járó.“

Capacitálás.

„Édes hivem Beppo, áldjon meg a Dio,
Soha szebbet nálad, hazád legszebb fio!
Egy arany több ugy-é mint háromszáz dió —
Csak azt tedd, mit kérek tőled, caro mio.“

Egyik ajtón be —

„Ime tekintetes, drága uraságok!
Béna nyomorék az, a kit itten láttok.
Nagy csoda látványa vár e perczen rátok —
Ha el nem hiszitek, porco vakapátok!”

A másikon ki.

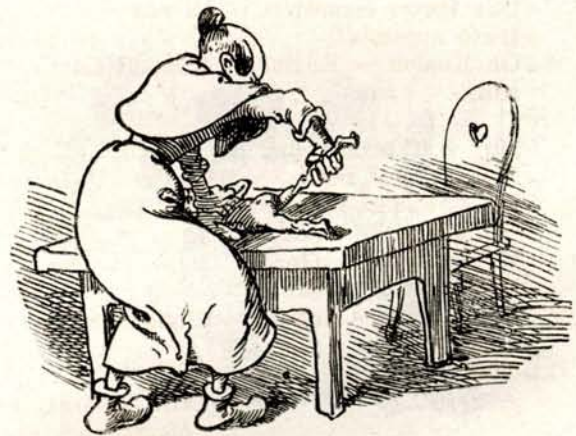
Csodáknak csodája! Miracolo grande!
Egészen mássá lett post ea quam ante.
Dal Cin megsimitá, mondván: „mankód hányd le!”
S ime most oly erős, mint egy elefante.

Vendég messzirül.

Hogy ezeknek hírét megolvásá „Honban“:
Györffy Gyula szalad Itáljába nyomban.
„Itt hozom Zoltánkát, kit neveltem gondban,
Zsebemben vegy harmincz Napóljondorom van”

A mütét.

„Dal Cin asszonyonéném, az egekre kérném,
Ha megint futhatnék, hajh, be szeretném én!”
Ficzamok daclinját-bínját-kinját értvén,
Zolti lábát Régi megroppantja térdén.

Divide et — impera.

Vittorio! Győztünk! Ecco tua parte.
Reclamentesek közt vagy te Bonaparte!
Üssük a vasat, mert biz' nem soká tart e,
S bánja kő ha kaptak lábra avagy—sz...t e!

Epilógus.

Ül búsan magában doctor Sensapraxis:
„Extensio mit ér, és mit ér a taxis?
Ha ugy véletlenül öreg asszony volnék —
Jaj istenem be nagy, híres doctor volnék!”

Gymnasisták öröme.

Szó! Kugloffstein Aulália:
„Illő, hogy ezután
Gymnasiumba egyaránt
Járjon fiu s leány.“
Üdv fényes eszmédért — óh nők
Dicső apostola!
Óh Kugloff — Kugloff — Kugloffstein
Auláli — ália.

Mily érdekes is volna, ha
Keverve ülne ott
Pál és Paulin, Emil s Mili,
Carolus és Charlott!
Milyen buzdító volna a
Bájos szemek nyila —
Oh Kugloff — Kugloff — Kugloffstein
Auláli — ália.

Hiu sovárgás s epedés
Meggzűnnék ezután,
Pajtások közt csók s ölelés
Hisz szabad volna tán? —
Szerelmi szomjunk oltaná
Szép társink ajaka —
Oh Kugloff — Kugloff — Kugloffstein
Auláli — ália.

Mig praelegálna a tanár,
Mi addig szerte szét
Kacsintanánk, s megnyomkodnók
Szép szomszédnők kezét.
Mindegy vón' nekünk: poesis,
Mathesis, logika —
Oh Kugloff — Kugloff — Kugloffstein
Auláli — ália!

Hát még órák közt és előtt
Az volna csak dicső,
Hogy járná a csárdást, quadrillet
A sok fiu s a nő!
Szegény rektornak kellene
Sokat izzadnia —
Oh Kugloff — Kugloff — Kugloffstein
Auláli — ália.

Hímfy Péterke,
1. oszt. gymnasista.

IRODALOM.

I. A Parnassusból.

— Jókai Mórhoz. —

Tekintetes Ur!

Mióta Eötvös került közénk, többet foglalkozom az önök literatúrájával, ő lévén az, ki egyet-mást lefordít nekem. Önnek a politikában kifejtett komikuma régóta gyönyörködtet s tán ép oly mértékben, mint a milyenben okom van sajnálkozni az ily elsőrendű beltristicus erő fegyelmeztlenségén.

De a min valójában megütközöm, az az ön járatlansága a szükséges tudományokban (pl. a geografiában) s idézéseinek hamis volta.

Mit ér azt tudnia, hogy a santholina cyprata nevű csigának bronchial-katarrhusát mivel gyógyítják, ha önnek Ems a tenger partján van; s mit ér tudnia az islandi csizmadia hol földözte fel a föld közepét, ha Wilhelm Meisterbeli Mignonom piros szájába adott e fölsohajtást: „Kennst Du das Land wo die Citronen blühen?“ Schiller barátomnak tulajdonítja, mint ezt a „Hon“ aug. 26-iki „E pur si muove“ című tárczaregényének 4-ik hasábjában idézve látom? —

„Ich kenn' ein Land wo's Cipripedium glüht,
Wo in Romanen Jókais Unsinn blüht —
Dahin, dahin
Will ich mein Vater nimmer zieh'n.“

Nemes Göthe Farkas,

titkos tanácsos és ismeretes poéta.
Parnassus, balra, 3-ik ajtó.

II. A patikából.

A „Hon“ aug. 31. számában Törs ur, a mérsekelt balközép diszes patikáros-legénye, „keserű lapdacsokat“ sodorgat beteg publikumának. Ő is csitál, mint a principális, s ép oly szerencsésen. Hogy a lapdacsok sok esprittel vannak conspergálva, ez Törs urnál magától értetődik. Egy idézetet olvasok benne, mely következőkéig hangzik:

Vizbe esett az orosz s szent Miklóst hívta segítségül.
„Megmentlek“, szól a szent, „de mozogj magad is!“

Ez persze a párt biztatására van mondva s hogy nagyobb nyomatékot adjon neki, Semerre Nikinek tulajdonítja, holott biz azt az incarnatus pecsovicus Székács írta meg.

Ohajtjuk, hogy a „Borsszem Jankó“ e lapdacs ne legyen keserű a tudós patikáros-legénynek.

Dal Cin Aradon.

— orthopaedico-demagogicus epizód a magyar orvosok és természetvizsgálók XV. vándorgyűléséből. —

Dr. Poór. T. vándorgyűlés! Én vándorgyűlölöm és mindenha vándorgyűlöltem, sőt mindenkor vándorgyűlölendeni is fogandom a hü-hót, a mely magyarul annyi mint: reklám. (*Hangok*: „Tudjuk.“) Ugyanezért repeső szívörömmel vettem neszét (*Hangok*: „Spektákulumát“) Dal Cin asszonytudor csoda-kúrának, mint melyek öt egyetünk tiszteletbeli tagjává kétségkívül ajánlják. Midőn tehát megválasztását ezennel a t. vándorgyűlésnek ajánlanám . . .

Dr. Grósz (*folytatva*) . . . nem mulaszthatom el az ellen protestálni, hogy e tudós gyülekezetet maga annak elnöke a blague fölkezt-fent papnői számára akarja accessible-vé tenni. (*Nagy sensatio.*) Oui, Messieurs, (*Thiers pozitúrájába helyezve magát.*) j'ai le droit de ne pas être interrompu! Az egész világ tudja, hogy én ugy beszéllek francziául mint Nagyvárad legbenszülöttebb, legbeljebb született francziája! (*Helyeslés.*) Mint udvarias franczia tehát Dal Cin asszony ellen kifogást nem emelhetnék; azonban azt hallom, hogy e hölgy már benne van a climactericus években és — respectussal legyen mondva — mihelyt az asszony megszűnt fiatal lenni, biz az: v én. Donc, Messieurs, . . .

Győrffy Gyula. T. Lajcsi barátom, azt nem engedhetem, hogy te az én kedves Dal Cin asszonyomat itten lehordd.

Dr. Grósz. Hogyan? Egy laicus ember engem tudományos értékezésemben félbe mer szakítani? Monsieur le président, je vous demande un peu d'énergie contre des interruptions, qui . . .

Dr. Poór. Kérem, nincs itt valakinek franczia nyelvtana?

Dr. Grósz. Cherchez vous le système d'Ollendorff, ou celui d'Ahn?

Dr. Poór. Le système d'âne? Ah, ezt már nyelvtan nélkül is értem! Tehát rendre urak és ne bolondozunk!

Győrffy Gyula. Különbben biztosíthatom az urakat, hogy Dal Cin asszony még ma is igen Dal Cinos asszony ötven esztendeje daczára és hogy fiacskám sánta lábát egy „Sánta Madonna!“ kiáltás után rögtön helyrerántotta.

Dr. Herrmann. Hát most egyik olyan hosszú, mint a másik?

Győrffy Gy. Igenis, a jobbik lába a kura után olyan hosszú mint a bal, de a bal még másfél centimeterrel rövidebb a jobbínál.

Dr. Herrmann. Itt van ni! Hát ha a bal jobb a rövidebbnél . . .

Győrffy Gyula. Kérem, rövidebb a jobbínál!

Dr. Herrmann. Hisz ugy mondtam! Ha a jobbik lába, még most is balabb a rövidebbnél . . . akarom mondani: ha a balik lába még most is jobbabb a rövidebbnél,

ugy világos, hogy Dal Cin asszony a fiut nem tudta kigyógyítani és én fogadok 500,000 darab aranyba a pernam-bucoi szegény árvák özvegyeinek javára, hogy az egész kúra csak közönséges Schwindley volt és Vittorio Emmanuelében (*Hangok*: „*kérem, csak Vittorio az!*“) . . . jól van, nem bánom, hát Vittorióban Emmanuele nélkül még soha sánta ember meg nem sántítottattatott.

Dr. Heinrich. Kénytelen vagyok pártját fogni Dal Cin asszonynak. A gödöllői gyógyszerész leánykaja születése óta náthában szenvedett. (*Halljuk!*) Az elkeseredett apa leányát Vittorióba vitte Dal Cinhoz, és ime, midőn onnan ismét hazautazott, a leány nem sántított többé. (*Sensatio.*) Én magam huzamosabb ideig tartózkodtam Vittorióban és observáltam Dal Cin asszony kuráit, de azt tapasztaltam, hogy akárhány ember jött oda mankón, egy sem hagyta el Vittoriót mankón, hanem mind . . . vasuton. (*Bámulat fölkiáltásai.*)

Dr. Grósz. Mais, Messieurs, j'ai néanmoin une objection à faire . . .

Dr. Herrmann. Mit? Önnek egy injectiót kell csinálnia?

Dr. Grósz. Ön félreért. Az „Injection Brou“ ugyan, mint a legolvasottabb lapok legcompetensebb hirdetési rovataiból könnyen meggyőződhetni, igen jeles orvoszer; de mindazonáltal én nem injectiót, hanem objectiót akarok csinálni. Igen is, uraim, nem i n, hanem ob!

Dr. Poór. Ecce, már most a geographiába is bejutunk.

Györffy Gy. Hogy hogy?

Dr. Poór. Azt mondá dr. Grósz barátunk, hogy: „nem i n, hanem o b.“

Többen. Nos?

Dr. Poór. I n n pedig folyam Austriában, (*magyarólag*) miért is a lapokban Austria legtöbbnyire „In n land“ rovat alatt foglaltatik, (*helyeslő mormogás*) míg az O b folyó Sziberiában vagyon. (*Hangos taps a tudós földrajzolókról részéről ez exhibitio miatt.*)

Dr. Grósz. Ugy látom, én ma a félreértések tárgya vagyok, — un objet de quiproquos. Mert én Inn és Ob folyamokról nem is tudtam semmit, miután francia miveltségem vagyon, a francziák pedig a földrajzzal legkevésbé sem szoktak foglalkozni. Azonban . . . revenons à nos moutons . . . Dal Cin asszony . . .

Györffy Gy. Kérlek, Lajcsi barátom, ne bánts Dal Cint, . . . az én kedvemért. Hisz mindketten nagy-vára diak vagyunk, nom illik tehát, hogy egyikünk mindjárt ráförmedjen a másiknak eventualis Dal Cintalankodásaira.

Dr. Grósz (*megilletődve.*) Hm, látod, mon cher Jules, mért nem beszéltél mindjárt ily hangon? Ha hamarabb érintetted volna szívem hurjait, azoknak rezgéseivel rögtön őszhangban leendettek a tiedéivel.

Dr. Poór. De hát miféle systemája van annak a Dal Cin asszonynak? Azt előbb meg kell vizsgálni, hogy hát csakugyan tudományos systema-e az?

Dr. Heinrich. Mindjárt elmondom az egészet. (*Halljuk!*) Ha valamely beteg Dal Cint fölkeresi, e hölgy mindenek előtt kikérdezi őt, hogy hová való, hogy hívják stb.

Azután megkérdezi, mije fáj, mire a beteg szemét, vagy fülét, vagy más valamely testrészét fájjalván, Dal Cin asszony megvizsgálja a beteg tomporát és megcsinálja a diagnosist, mely mindig „luxatio femoris,“ miután az ő rendszere az, hogy minden testi baj alapoka a czombficza-modás. E szempontból indul ki gyógykezelésében is. Eleintén meleg borogatásokat rakat a czomb-izületre, és minthogy ez nem használ, azután hideg borogatásokat próbál, melyek ép oly kevésbé használnak. Erre ráolvas egy hatalmas diaeteticus formulát, melyet nem tudtam megtanulni, de annyit tudok belőle, hogy az eleje ez:

Io amo
Il reclamo,
Colla trompetta
Neila gazzetta.

A régi pedig körülbelül ilyen:

O che caro!
Molto danaro
Nel mio sacco,
Corpo di Bacco!

Dr. Poór (*lelkésülten.*) Genialis egy recipe!

Dr. Grósz. Quel grand homme, que cette femme!

Dr. Herrmann. Che scandale! Che stivale!

Dr. Heinrich. Mihelyt e recipe el van mondva, annyira mintha a patiens helyre volna állítva és bizton haza mehet, mire nézve a vasuti közlekedés igen alkalmasnak bizonyult. Ime t. vándorgyűlés, ez Dal Cin asszony orvosi rendszere, melyről a tudományosságot és észszerűséget bizonyosan ki sem fogja megtagadhatni akarhatni.

Dr. Poór. Nos, t. vándorgyűlés, van-e még köztünk valaki, ki Dal Cin asszony tiszteletbeli taggá való megválasztását ellenezné? (*Helyeslés.*) Ugyebár nincsen? Én tehát indítványomat elfogadottnak tekintem és fizcam nélküli lépéseket fogok tenni, hogy a diszesen kiállított oklevél Dal Cin asszonynak mielőbb megküldessék. (*Általános helyeslés.*)

Dr. Herrmann. Jó volna tán az is, ha a XVI. vándorgyűlés helyeül Vittorio tüzetnek ki, mely alkalommal az egész tudós gyülekezetnek alkalma volna magát „luxatio mentis,“ magyarul: észfizcam ellen gyógyíttatni. (*Nagy sensatio.*)

Dr. Poór. Ezen indítványt, egészen különös természeténél fogva, ajánlom titkos ülésben tárgyalatni. (*Elfogadtatik.*)

Nagy merénylet Chiselhurstben.

Napoleon napján több egyén ritka ragaszkodással nyomult a Sedanban boldogult császár szobájába, hol is irtóztató hódolati látogatást követtek el. Ezzel be nem érve, az elfogadási terembe virágot és leveleket dobáltak s csak akkor távoznak el, miután egy vascsorát végkép tönkre tettek. Az így kitüntetett sorsa általános részvétet keltett.

Szerencsés utazás.

Gf. Lónyay Menyhért vasuti naplójából.

Épen harmadizben csöngettek s a conductor becsapta az ajtót. Ez szokásos vehemenciával történt, mindamellett azonban egy ujj sem szorult közbe. Két utitársam, kik az ajtó melletti sarokülést foglalák el, elordították magukat; ennyi volt az egész. Egyikök aztán fölemelkedett és meleg szavakban rajzoló a szokatlan szerencsét, éltetvén a tovább utazhatás lehetőségét, mely éljenekbe nagy-lelkesebben vegyítém a magaméit. Ezután az örvendetes esemény ünneplésére torocska csaptunk, mely csak a következő állomásnál ért véget.

* * *

Épen a harmadik állomás indóházának teteje alá gurultunk, hová egy vagyont czepeeltünk magunkkal, melyben, agg kora miatt, nem igen lehetett megbizni. Itt más sinekre ment át. Messze harsogó éljent küldénk utána, mely alkalommal vigan fúttuk ezt a nótát: Eb fél, kutya fél, míg az öreg isten él! A váróteremben pedig deli tánczra lendült az utazók fiatalabb része.

* * *

Hogy a negyedik állomás a perronra léptünk, a különben fekete mozdonyvezető egész sápadtan jött elénk s szivből kívánt szerencsét. Egy fél mérföld hosszán át ugyanis merő ócska, vásott sineken és korhadt talpakon haladtunk s minden perczen a legiszonyúbb katsztrófát érhetők voln a meg. Átalános ölekezés követé beszédét, mire az I. osztályú váróteremben gyűltünk össze, a hol is ugynevezett állomási áldomást ittunk baj-puncsal, mely erősítő ital egy idő óta minden állomásán készen áll. Az áldomás egész tartama alatt zavartalan, derült jó kedv uralkodott, míg a conductor ismét a coupékba kergeté az utas feleket.

* * *

Az ötödik állomás felé haladva, utközben hirtelen megálltunk. Nehány társzeker egész közel állt vonatunk előtt s borzasztó szerencsétlenség következhetett volna be, ha a vonatvezető erélyes bremszölés által a balesetet el nem hártja rólunk. Az utasok, élükön az inség-zászlóval, mely tudvalevőleg minden vagonhoz oda van erősítve, az állomási városkába vonultak, miután három órai időzés elkerülhetlenné vált s csakhamar vig torra gyűltek ismét. Ritkán láttam együtt boldogabb embereket. Egy-mást érte a vonatvezetőre mondott sok pohárköszöntés, s még azok is koczintottak, kiknek élete a vasuti balesetek ellen biztosítva volt. A diszhelyet a legutóbbi kizökkenés rokkantjai foglalák el, kiknek sebeit gyöngéd női kezek babérlevéllel koszorúzzák meg. Csak midőn a pálya ismét megtisztult, érte végét a szép ünnepe.

* * *

Alig hogy a hatodik állomásnál tul valánk, a málvaggon kigyult. A vonat megállt, az égő szekeret a többiből elválták s folytattuk utunkat. Természetes, hogy az éj leszálltával az utasok kivilágíták a vonatot. A legtávobabb negyedosztályú vagonban is nagy vidámság uralkodott. Bujdosott a rumos butykos s mindnyájan rákezdtük, hogy:

„Füstölög a lógo matyi,
Ne féltés éngöm, szívem Katyi!“

Midőn a vonat a végállomásra ért, azon hir, hogy tizenkét mértföldnyi utunk alatt sem halál sem sebesülés nem fordult elé s hogy az utasok közül egynek hijja sem volt constatálható: már táviratok által volt elterjesztve s a nép lelkes éljenriadallal fogadott bennünket a pályafőnél. A most minden főállomásnál rendszeresített vasuti kóroda műtő-termében, dús reggeli várt minket, melynél egész vacsoráig mulattunk s csak ezután kerestük fel szállodáinkat, el nem mulasztván a vasuti igazgatóságot éjjeli zenével megtisztelni, mely alkalommal a helybeli dalárda a következő dalt zengé el:

„Böles az mit az isten művel
Röghöz tapadt gyermekivel,
Az emberre isten figyel —
Vasuton jársz és az ördög
És az ördög még sem visz el!“

A szerkesztő postája.

„Koplonovics.“ A satyra, ha még oly ismeretlen kézből ered is, megjelen, ha beválik. De hogy a tért s közönségünk figyelmét ismeretlen apróságra pazaroljuk, tőlünk ne kívánja. Aztán egy rémlik előttünk, mintha az egész magán-bosznállás volna. Ezelőtt pedig, ha ugy van, hármás lakattal van bezárva a „Borsszem Jankó“ pantheonja. — **N.-Körös, igaz.** Szép dolgok esnek meg híros Körös városában. Egy bukott medicus beáll kántornak. Egész qualificatiója az, hogy nem tanult physiologiát. Hisz akkor ép ugy lehetett volna ballerina is. Meg nem bukott orvos-társainak műveit természetesen szt. Dávid hangszerén hegedüli el; ez instrumentumban nyilván nagy zenei képességet fejt ki a cántor medicus. A másik még nevezetesebb. Hogy a bukus háboru alkalmából minden vizsga nélkül idő rövidsége miatt érettnak nyilatkoztattak minden 8-ik oszt. tanuló, igazán „magyaros“ előlegezése a jövőnek. De hogy egy háromszor megbukott tökfilkót csak azért, mert az apja borából itatták Gubogyi hiveit, megtesznek jegyzőnek: több az aberitaságnál, már ez bűn. De hova lenne Gubogyi, ha okos és művelt emberekből alkotná környezetét? — **Bajmok.** Örülünk, hogy örül. A többire nézve nem várunk hasznót ismételt föllépésünkből. A „B. Jankó“ csip — de nem tud banni taglóval. — **Orbán lelke.** Mint rendesen, jó humorral van írva; de tárgya nem érdemi az ismétlést s aztán kissé hosszú. — **„Alperesi Viszonzválasz.“** Homályos és éltelen. — **Sándor.** Adomákat nem közlünk, ha, mint a beküldöttek, jók is. A másik megváltoztatott alakban. — **Kis-Várda, H. S.** Levelében annyi a porzó, hogy legjobb akaratunk mellett sem olvashattuk el. S aztán, ha malaczpörben el lehet rendelni a sommás eljárást, miért derogálna ez a lónak? — **B. Gy. Jó.** — **Genie.** Alkalmilag. — **Matyurides életrajzolója.** Köszönet. — **„Analógiák.“** Csak nem a „B. Jankóba“ szánta ön ezeket? Ez öntől, hogy önnök József császárválat szőlünk, „un-humanisch“ volna. — **B. R.** A beszélgetést olyanok folytatják kik nem a „B. J.“ alakjai. — **Eczet.** Nagyon olesó tréfa. Oly lap mint a mienk költségesebbet is engedhet meg magának. —

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS
(két sas-utca 24-ik sz.)